

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. május 13-án. Mennybemenetel ünnepén.***

Lukács evangéliuma 24. rész 50-53. verse. „Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe. Azok pedig leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; mindig a templomban voltak, és áldották Istent.”

### ***Kedves Testvéreim!***

Minden évben meg kell küzdenem azzal az érzéssel a mennybemenetel napján, hogy elméletileg ünnepnap van, gyakorlatilag azonban semmilyen formában nem ünnep már a húsvét utáni 40. nap. Megtanítjuk a hittanosoknak is, hogy mi történt ekkor, nyilvánvaló, hogy a jelenlévők előtt sem titok. Mégis ez az ünnep annyira távoli tőlünk, mint amilyen messzire érezzük a mennyországot a földtől. Ráadásul, ha nagyon komolyan megnézzük a Szentírást, akkor nem maga a mennybemenetel a lényeg, hanem az, hogy Jézus a mennyben van, hogy ott imádkozik értünk, és hogy onnan segíti az életünket. A mai napon azonban nem ezeket hozta elénk a két igeszakasz, hanem Jézus mennybemenetelének a tényét, és azt, hogy ennek milyen következményei voltak a tanítványok életére.

Az evangéliumi sorrendben ugyanis van 10 olyan nap, amikor már Jézus sem volt a tanítványokkal, és még a Szentlelket sem kapták meg az apostolok. Ez a köztes idő az, ami meghatározza mindazt, amit a mennybemenetelről a személyes életünkre, meg a gyülekezeteink életére nézve látnunk kell.

Bármennyire szeretnénk ugyanis szépíteni a dolgot, református hitéletünk nagyon sok esetben megragad ott, ahol a mennybemenetel és a pünkösöd között voltak a tanítványok. A Szentlélek ereje, meg a Szentlélek tüze nem jár át minket, csak tudjuk, hogy Jézus feltámadt, tudjuk, hogy mindenkinél hatalmasabb, mert felment a mennybe, de nem teremjük a Lélek gyümölcseit, nem rendelkezünk a Szentlélek kegyelmi ajándékaival. Elvagyunk. Külsőleg tesszük, amit tenni kell. Ráadásul ez a koronavírus helyzet megakasztotta a gyülekezeti életet, mert nem lehetett személyesen találkozni, nem lehetett istentiszteletre járni, így még akár az is lehet, hogy ezek a külső formák is megszűntek. A kérdés a mai napon tehát az, hogy hol tartok, a hitem megélésében, mennyire tartom fontosnak, hogy a keresztyénségemet a külső kezekben is megéljem?

Mielőtt valaki azt gondolná, hogy én ezt a típusú hitéletet nem tartanám fontosnak, le kell szögezmem: ez a hitélet vezetett el pünkösödhöz. Ez a hitélet volt az, amelyik elnyerte a Szentlélek ajándékát. Ez pedig azt is jelenti, hogyha azok jellemzik a gyülekezeteinket, azok jellemzik a személyes hitéletünket, mint ami a tanítványokét a mennybemenetel napján és azt követően, akkor jó úton járunk.

Mik is ezek a jellegzetességek? Először is az, hogy követték Jézust. Itt ebben a történetben szószerint. Elmentek vele Betániáig. Nem kérdezték, hogy miért? Nem gondolkodtak azon, hogy mire lesz jó ez a kirándulás? Egyszerűen mentek Jézus után.

Több természetfilmben láttam már olyan madarakat, amelyek a tojásból való kikelés után rögtön elkezdtek követni az anyjukat. Ahogyan elindult az anyamadar a víz felé, a kismadarak esetlenül totyogva követték. Nyilvánvaló, hogy nem gondolkodtak ezen, hanem az ösztöneiknek megfelelően cselekedtek.

Mennyire jó lenne, hogyha a mi hit-ösztönünk is úgy működne, hogy követnénk Jézust minden körülményben. Követnénk akkor, amikor másokkal beszélgetünk az élet dolgairól. Ilyenkor pedig nem csak azok a szófordulatok hangoznának el, hogy vakcina, oltás, időpontfoglalás, az elsőt vagy a másodikat kaptad, átestél rajta, karantén, online oktatás, és így tovább, hanem megjelenne mindezekben az, hogy Jézusnak köszönhetően lehetünk ma itt, vagy éppen ott, ahol a beszélgetés zajlik. De követnénk Jézust akkor is, amikor éppen a munkánkat végezzük. Úgy tanulunk, úgy dolgozunk, de még úgy is főzünk, meg úgy kertészkedünk, hogy mindezt Jézus dicsőségére tesszük. Aztán követnénk Jézust a kapcsolódás idején. Olyan filmeket nézünk, olyan internetes tartalmakat nyitunk meg, olyan írásokat olvasunk el, amelyek nem szennyezik be a lelkünket és nem távolítanak el a Megváltótól. Jézus követése nem csak a templomi időszaknak szól. Sőt, nyugodtan mondhatom, hogy csak akkor vagyunk igazán az Ő követői, hogyha az életünk minden területén figyelembe vesszük az Ő hatalmát.

A következő jellegzetessége ennek a tanítványi seregnek, hogy leborulva imádták Jézust. És most nem az imádrásról szeretném elmondani, hogy az mennyire fontos, hanem a leborulásról. Azt gondoljuk, hogy a testtartás csak jelképes az imádságnál. Azt gondoljuk, hogy a lélek a lényeg. Mégis azt kell észrevennünk, hogy a testünk kifejezi azt, ami a lelkünkben van.

## ***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. május 13-án. Mennybemenetel ünnepén.***

Van egy külön tudományág, amelyik azzal foglalkozik, hogy mit fejez ki a testbeszéd. Egy kutatás például arra volt kíváncsi, hogy a keresztre tett lábak mit fejeznek ki. Miután több mint 2000 tárgyalást megfigyeltek, megállapították, hogy egyetlen alkalommal sem jött létre megállapodás, amikor az egyik fél keresztre tett lábakkal ült. Arra következtettek, hogy ez az elzárkózásnak a kifejezése. Hasonlóan, ha keresztre tett karral ülünk, és úgy beszélgetünk, az a távolságtartás kifejezése. A szemkontaktus az érdeklődésé, az őszinte mosoly a nyitottságé, és még rengeteg dolgot fel lehetne sorolni, amivel a testünk kifejezi, hogy a lelkünkben, az érzéseinkben mi van benne. Az Istennel való kapcsolatunkban is kifejező a testbeszéd.

Megmondom őszintén, hogy nem nagyon szoktam letérdelve imádkozni. Amióta térdműtétem volt, ez kifejezetten kellemetlen is. Volt azonban egy vizsgaidőszak, amikor az egyik vizsgára nem sikerült teljes mértékben felkészülnöm. Talán őszintébb lenne az, hogyha kimondom, hogy nem nagyon készültem. A vizsga reggelén, még amit tudtam megtanultam, majd egy párnát letettem a földre, és letérdelve, Isten előtt leborulva imádkoztam. Természetesen ennek az volt az oka, hogy éreztem, nekem itt most semmi más esélyem nincsen, csak az, hogyha Isten segít nekem, és azt is éreztem, hogy nagyon, de nagyon alázatosnak kell lennem ahhoz, hogy egyáltalán megállhassak Isten előtt imádságban. Ez pedig nem volt tudatos, csak utólag állt össze a kép bennem, hogy mindez kifejezte az Istennel kapcsolatban meglévő érzéseimet.

Amikor leborulunk, és úgy imádjuk Jézust, akkor mi sem teszünk mást, mint elismerjük a hatalmát az életünk felett. Elismerjük, hogyha Ő nem segít, akkor mi nem jutunk el sehova. Elismerjük, hogy az életünknek nincsen értelme nélküle. Alázat és elfogadás. Ezt jelenti a leborulás.

A tanítványoknál pedig még egy jellemzőt ki kell emelni. Ez pedig az, hogy nagy örömmel mentek vissza Jeruzsálembe. Ez az öröm teszi igazán ünneppé a mennybemenetelt. Feltehetném ugyanis a találós kérdést, hogy melyik ünnep kapcsán találkozunk még a nagy öröm kifejezéssel? Valószínűleg nagyon sokan tudnák rá a választ, hogy karácsonykor. Amikor az angyal megszólítja a pásztorokat, akkor elmondja: „ne féljete, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz, üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában”.

Ez a nagy öröm ugyanis abból fakad, hogy Jézus Krisztus jelen van az életemben. A körülményeim ugyanis csak néha-néha adnak erre okot. Az elért eredményeim csak időről-időre töltenek el ilyen örömmel. Nem tudom azt mondani, hogy a földi életünknek az évtizedei, még a legszebbnek tartott középiskolás évek is folyamatos jó érzéssel látnának el. Az azonban biztos, hogy ha Krisztus velem van, akkor mindig van okom az öröme.

A mennybemenetellel pedig ennek a lehetősége nyílt meg. Amikor Jézus elindult a mennybe, akkor megáldotta a tanítványokat. És miközben áldotta őket, közben ment fel a mennybe. Jézus jelenléte tehát a folyamatos áldásnak a jelenléte. Annak az erőnek, annak a hatalomnak, amely minden felett áll. Ez az áldás pedig Jézus ígérete szerint velünk van minden napon a világ végezetéig.

Kedves Testvéreim! Az életem, az életed, mindnyájunk élete Jézus áldásának lehet a helyszíne. Tegyük hát mi is azt, amit a tanítványok: kövessük Jézus, boruljunk le előtte, éljük örömmel az életünket, hogy minden napon átéljük a mi Urunk folyamatosan jelenlévő áldását.

***Ámen!***